

[P. Mortensen.]

udført et stort Arbejde inden for Arbejderklassens Organisationer uden at faa en eneste Skilling derfor, synes jeg, det er et stærkt Stykke, at man beskylder, som man siger, in Bausch und Bogen, hver enkelt for, at de brandskatter deres Medlemmer og lader Pengene gaa i deres egne Lommer. Jeg synes, det er det stærkeste, man har været udsat for, og hvis det ærede Medlem Hr. Christas Møller i sin Tale mente, at der var nogen, der skulde gøre Afbigt over for „Jydske Tidende“, saa maa jeg sige, at det er ikke os.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger overfor de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Schmidt har fremsat her fra denne Plads. Det ærede Medlem havde den Opfattelse, at det naturligvis maatte være tilladeligt for danske Tjenestemænd, naar de var tysksindede, at deltage i Nazi-Propaganda. Jeg kan nu ikke forstaa, hvor det ærede Medlem kan faa denne Opfattelse. Men hvis det ærede Medlem mener, at det er saa selvfølgeligt, at man skal have en saadan Ret, synes jeg, det er nødvendigt, at man undersøger, hvad det er for en Bevægelse, og hvad denne Bevægelse har til Hensigt.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at det ærede Medlem Hr. Schmidt i den Tid, da Bølgerne gik højt, den Gang da Nazismen havde vundet Sejr nede i Tyskland, begik nogle Artikler i „Nordschleswigsche Zeitung“, der findes i Bladet for den 17. og 18. Marts. I disse Artikler siger det ærede Medlem Hr. Schmidt, at han repræsenterer den Opfattelse, at Nordslesvig vil tilbage til Slesvig-Holsten og dermed til det tyske Rige, og det ærede Medlem siger videre, at han venter, at den nye Regering dernede ikke ignorerer dette, selv om Danmark skulde være modstræbende heroverfor.

Jeg omtaler dette for at vise, hvilken Bevægelse det er, vi har at gøre med, og jeg genkalder ligeledes i Erindringen Tinglev-Resolutionen, hvor man bl. a. siger: Vi — det er den tyske Vælgerforening i Sønderjylland, som det ærede Medlem Hr. Schmidt er et ledende Medlem af — tilstræber en Afgørelse, der genopretter den gamle Forbindelse mellem Nordslesvig og Slesvig-Holsten, og vi tilsikrer den danske Befolkning størst mulig Frihed. „Størst mulig Frihed“, jeg henstiller, at man lægger Mærke netop til dette.

Man ser altsaa meget bestemt formulerede Krav om, at Sønderjylland skal løs-rives fra Danmark, det skal genforenes med Tyskland. Der dukker naturligvis da straks det Spørgsmaal op: Med hvilke Midler, paa

hvilken Maade vil man saa opnaa dette Maal? Naar man ser paa Tyskland i dets nuværende Stilling og med dets nuværende Magthavere, tænker man uvilkaarlig: Skal det saa ske med Vold? Nej, siges der, det skal det ikke. Jeg kan dog i denne Forbindelse ikke undlade at bemærke, at „Nordschleswigsche Zeitung“ engang i de bevægede Dage indeholdt følgende Ord: En skønne Dag, da vil man vaagne hernede i Sønderjylland, man vil gnide sig i Øjnene og man vil se Grænsen flyttet.

Men man vil altsaa ikke anvende Vold. Saa er Spørgsmaalet: Hvorledes skal man saa opnaa at faa Sønderjylland løsrevet fra Danmark? Ja, det skal gaa ad Forhandlingens Vej. Men hvis man genkalder sig i Erindringen, at Tyskerne dernede kun har de 10 pCt. af Stemmetallet, og at altsaa de 90 pCt. fremdeles selvfølgelig ønsker at forblive ved Danmark, er det i Grunden uforstaaeligt, at man kan komme paa den Tanke, at man ad Forhandlingens Vej kan faa Sønderjylland løsrevet fra Danmark.

Jeg synes, der her er Grund til at spørge — og jeg lægger Vægt paa at faa det konstateret her — om man da mener, at den danske Nazibevægelse, hvis den engang vinder stærkere frem og bliver noget i Retning af det, den selv haaber, sammen med den tyske Nazibevægelse vil kunne enes om at sælge Sønderjylland til Tyskland igen. Jeg lægger megen Vægt paa at faa undersøgt, hvorledes det forholder sig dermed.

Men i alt Fald vil jeg gerne sige til Regeringen, at den sønderjyske Befolkning venter ganske bestemt — og jeg er her meget taknemmelig for de klare Udtalelser, som den højtærede Statsminister for lidt siden fremsatte om Forholdene i Sønderjylland —, at danske Stats- og kommunale Tjenestemænd ikke kan have Lov til at deltage i de Løsrivelsesbestræbelser, som der udfoldes dernede. Paa den anden Side mener jeg, og det mener ogsaa Befolkningen dernede, at vi maa kræve af Regeringen, at tyske Statsborgere, der vil opholde sig i Sønderjylland, skal opføre sig saadan, som Gæstefriheden nu engang kræver det.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre den Bemærkning til den høje Regering, at Befolkningen i Sønderjylland har med meget dyb Beklagelse modtaget den Afgørelse, der faldt i Lærer Hansen, Burkal-Sagen. En Mand, der i den Grad har tilsidesat al Sømmelighed, en Mand, der i den Grad har deltaget i Bevægelserne for at faa Sønderjylland tilbage til Tyskland, burde ikke